

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **RENDEZ, s.r.o.**, Haburská 49/4, Bratislava, IČO: 44 245 670, zastúpený: *JUDr. Miroslav Kolář*, advokát, so sídlom AK v Pezinku, Holubyho 71, proti odporcovi: **Mestská časť Bratislava – Rača**, Kubačova 21, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu z 22. februára 2010, č.: 961/09/2395/2010/ŽPP r, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2011 č. k. 3Sp 25/2010-54, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2011 č. k. 3Sp 25/2010-54, **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom z 31. mája 2011 č. k. 3Sp 25/2010-54 potvrdil podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie odporcu z 22. februára 2010, č.: 61/09/2395/2010/ŽPP r, ktorým odporca uložil navrhovateľovi pokutu vo výške 1.000 € za porušenie ustanovenia čl. 9 ods. 9 VZN Mestskej časti Bratislava – Rača č. 10/2008 o verejnej zeleni, ktorého sa mal dopustiť tým, že v čase od 20. apríla 2009 do 3. júna 2009 nevykonával odbornú údržbu zelene, najmä pravidelné kosenie zelených plôch nachádzajúcich sa na pozemku parc. č. X. o výmere 1.257 m² zapísaná na LV č. X. pre kat. úz. Bratislava – Rača, ktorého je navrhovateľ výlučným vlastníkom. Zároveň navrhovateľovi krajský súd nepriznal náhradu trov konania a zaviazal navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 33 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd z administratívneho spisu odporcu zistil, že 2. mája 2009 odporca vyzval navrhovateľa ako vlastníka parc. č. X. nachádzajúcej sa v kat. úz. B. na plnenie povinností vyplývajúcich z ust. § 6 VZN Hlavného mesta SR Bratislavy č. 8/1993 „O starostlivosti o verejnú zeleň na území HLM SR Bratislavy“, ako aj na základe ustanovenia čl. 9 VZN MČ Bratislava – Rača č. 10/2008 o verejnej zeleni na vykonávanie odbornej údržby zelene, najmä pravidelné kosenie plôch s odkazom na uplatnenie sankcie pre nedodržanie tejto povinnosti podľa § 9 VZN. Na vykonanie nápravy bola navrhovateľovi poskytnutá 14. dňová lehota od doručenia tejto výzvy s poukazom na to, že neudržiavaná zeleň jednak pôsobí nepriaznivo na celkovú estetickú

úroveň uvedenej lokality, ale tiež zhoršuje vplyv alergénov na zdravotný stav obyvateľov.

Uvedená výzva bola navrhovateľovi doručená 19. mája 2009. Následne po uplynutí lehoty danej k náprave odporca 3. júna 2009 o 09.45 hod. vykonal kontrolnú terénnu obhliadku stavu trávnatých plôch na predmetnej parcele vo vlastníctve navrhovateľa, tak ako to osvedčuje zápis z tejto terénnej obhliadky obsiahnutý v predložennom administratívnom spise a zistil, že jeho výzve vyhovené nebolo a náprava stavu vykonaná nebola. Bolo zistené, že pozemok bol naďalej neošetrený, nepokosený, s trávnaťm porastom dosahujúcim výšku cca. 30 až 50 cm, o čom bola vykonaná aj fotodokumentácia, ktorá je taktiež obsiahnutá v administratívnom spise odporcu a s ktorou sa krajský súd v rámci preskúmvacieho konania na pojednávaní 17. mája 2011 i v prítomnosti účastníkov konania a svedka A. K. oboznámil.

Následne 28. septembra 2009 odporca vydal oznámenie o začatí konania o správnom delikte voči navrhovateľovi a navrhovateľa vyzval, aby v lehote 7 dní od doručenia oznámenia podal vo veci svoje stanovisko. Predmetné oznámenie bolo navrhovateľovi doručené 2. októbra 2009, avšak ani na toto oznámenie navrhovateľ nereagoval.

Následne potom odporca 22. februára 2010 vydal vo veci napadnuté rozhodnutie.

V rámci preskúmvacieho konania krajský súd okrem vykonania dôkazu, keď sa jedná o vec plnej jurisdikcie, a to oboznámenia sa s CD vyhotoveného z kontrolnej terénnej obhliadky nehnuteľnosti vo veci vypočul svedka A. K., nájomcu bytu nachádzajúceho sa v obytnom dome v Bratislave na P., pred ktorým sa dotknutá parcela nachádza (tiež pred vchodom č. 18 a 22). Jeho svedeckou výpoveďou bolo krajskému súdu potvrdené, že predmetná parcela bola dlhodobo neudržiavaná, miestami tráva dosahovala výšku až 1 m, a tým vytvárala podmienky šírenia hmyzu, komárov. Preto sám z vlastného rozhodnutia po dobu dvoch až troch rokov zeleň udržiaval kosením. Uvedený problém opakovaním riešili so správcom domu a žiadali o vykonanie nápravy.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporcu v kontexte námietok uplatnených navrhovateľom v zákonnej 15. dňovej lehote, na ktoré môže súd prihliadať a v intenciách vyššie citovaných zákonných ustanovení dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nie je možné priznať úspech, a to z niekoľkých dôvodov:

- ak navrhovateľ namietal predčasnosť vydania rozhodnutia o spáchaní správneho deliktu a uloženia sankcie, ktorému malo predchádzať nedostatočné dokazovanie, tak krajský súd sa s týmto názorom navrhovateľa nestotožnil, naopak má za to, že odporca postupoval v danom prípade v súlade ako s VZN č. 10/2008 o verejnej zelene, tiež podľa správneho poriadku, keď vo veci požiadal v zmysle základných zásad správneho konania o súčinnosť navrhovateľa v zmysle podania svojho stanoviska k zistenému stavu, avšak bezvýsledne, vo veci vykonal aj opakovanú terénnu obhliadku pri zachovaní uplynutia lehoty na odstránenie nežiaduceho stavu neudržiavaním zelene, vykonal fotodokumentáciu osvedčujúcu stav zelene na tejto parcele; krajský súd nemal pochybnosť o tom, že stav trávnaťého porastu na parcele bol nevyhovujúci a tak ako uviedol odporca, znižuje estetickú úroveň miestnej lokality, ale zároveň aj nepriaznivo a negatívne môže dopadať na zdravotný stav tam žijúcich a prebývajúcich obyvateľov s ohľadom na šíriace sa alergény v dôsledku neudržiavania porastu zelene, čo napokon na uvedené upozornil aj Regionálny úrad verejného zdravotníctva Bratislava hlavné mesto naposledy listom z 8. júla 2009 vo svojom stanovisku ku koseniu trávy na verejne prístupných priestranstvách;

- krajský súd sa nestotožnil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa

a totiž, že v danom prípade sa nemá jednať o verejnú zeleň, keď ako už skôr pred konajúcim správnym orgánom tak aj pred súdom za účasti zástupcov účastníkov a tiež svedka A. K., osoby žijúcej v obytnej budove na P. od roku 1982, nemal pochybnosti o tom, že sa predmetná parcela nachádza pred obytným domom, vchody č. 18, 20 a 22 a táto s poukazom na čl. 3 ods. 2 písm. a/ predstavuje zeleň sídliskovú a ako takú ju treba zaradiť pod verejnú zeleň;

- pokiaľ navrhovateľ vo svojom záverečnom vyjadrení k veci doručenom krajskému súdu 30. mája 2011 uplatnil ako ďalšiu námietku nezákonnosti rozhodnutia, tú, že toto bolo vydané v rozpore s ustanovením § 28 ods. 4 zák. č. 377/1990 Zb. pre nedodržanie subjektívnej 2 mesačnej lehoty na jeho vydanie, potom krajský súd s poukazom na skutočnosť, že v danom prípade sa jedná o dôvod uplatnený nad zákonnú 15. dňovú lehotu, i s poukazom na konštantnú judikatúru NS SR na túto námietku nemohol prihliadať;

- pokiaľ ide o výrok rozhodnutia čo do výšky uloženej pokuty, do tohto výroku osobitne navrhovateľ rozhodnutie nenamietal, avšak aj s týmto výrokom by sa krajský súd stotožnil vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu tak, ako ich ustálil odporca, osobitne s poukazom na nečinnosť navrhovateľa a škodlivosť následkov správneho deliktu, dopad na možnosť zhoršenia zdravotného stavu obyvateľov žijúcich v tomto obytnom území, ako aj s prihliadnutím na fakt, že horná hranica sankcie určená zákonom dosahuje výšku 6.638 €.

Včas podaným odvolaním sa navrhovateľ domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nakoľko toto považoval za nezákonné a nesprávne, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Okrem nedostatočne zisteného skutkového stavu namietal predovšetkým ten fakt, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s otázkou uplynutia subjektívnej lehoty na uloženie sankcie. Namietal, že rozhodnutie o udelení sankcie bolo vydané v rozpore s ustanovením § 28 ods. 4 zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave. Podľa jeho názoru je zrejmé, že o tom, kto sa „mal porušenia dopustiť“ sa starosta dozvedel už počas vykonaného šetrenia od 20. apríla 2009 do 3. júna 2009, o čom svedčí aj Výzva na vykonanie nápravných opatrení v starostlivosti o zeleň z 12. mája 2009 ním podpísaná. Najneskôr sa o tom mohol dozvedieť 28. septembra 2009, kedy voči navrhovateľovi začalo konanie o správnom delikte. K uloženiu pokuty napadnutým rozhodnutím však došlo až 22. februára 2010, t.j. až po viac ako štyroch mesiacoch po začatí správneho konania o správnom delikte. Krajský súd sa s týmto tvrdením vysporiadal tak, že na vyššie uvedenú námietku navrhovateľa neprihliadal z dôvodu, že v danom prípade išlo podľa neho o dôvod uplatnený nad zákonnú 15. dňovú lehotu. Navrhovateľ bol toho názoru, ktorý podoprel aj judikatúrou NS ČR, že neprihliadnutím na vyššie uvedené prekludovanie možnosti uložiť sankciu a nesplnením tejto lehoty starostom a následným uložením sankcie došlo k porušeniu zákonných a ústavných práv navrhovateľa. Podľa jeho názoru súd nemôže svojím rozhodnutím potvrdiť rozhodnutie správneho orgánu, ktoré bolo vydané v rozpore so zákonom a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu z 8. augusta 2011 na námietky márneho uplynutia zákonnej lehoty na uloženie pokuty reagoval tým, že podľa jeho názoru sa starosta dozvedel o tom, kto sa porušenia dopustil až podpísaním návrhu na rozhodnutie, kedy bolo nepochybne preukázané, že VZN porušil navrhovateľ, a preto bolo rozhodnutie vydané v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť, nakoľko krajský súd rozhodoval vo veci, v ktorej nie je daná právomoc súdov.

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Podľa § 221 ods. 1 písm. a) OSP, odvolací súd rozhodnutie zruší, len ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov.

Podľa ods. 2 ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Podľa čl. 15 ods. 1 VZN odporcu č. 10/2008, právnickej osobe, alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, ktorá poruší toto nariadenie, môže starosta mestskej časti uložiť pokutu podľa osobitného predpisu, ktorým je § 28 ods. 2 písm. b) zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste SR Bratislave.

Podľa § 28 ods. 2 písm. b) zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave, starosta môže uložiť právnickej osobe pokutu do 6.638 €, ak právnická osoba poruší všeobecne záväzné nariadenie mestskej časti.

Podľa ods. 4, pokutu podľa odsekov 1 a 2 možno uložiť do 2 mesiacov odo dňa, kedy sa primátor, resp. starosta dozvedel o tom, kto sa porušenia dopustil, najneskôr do jedného roka od spáchania konania opodstatňujúceho uloženie pokuty. Pri ukladaní pokút sa postupuje podľa všeobecných predpisov o správnom konaní.

Podľa § 29, ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na hlavné mesto ustanovenia zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení.

Podľa § 4 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) obec samostatne rozhoduje a uskutočňuje všetky úkony súvisiace so správou obce a jej majetku, všetky záležitosti, ktoré ako jej samosprávnou pôsobnosť upravuje osobitný zákon, ak takéto úkony podľa zákona nevykonáva štát alebo iná právnická osoba alebo fyzická osoba. Samosprávu obce vykonávajú obyvatelia obce orgánmi obce, miestnym referendom, zhromaždením obyvateľov obce.

Obec pri výkone samosprávy najmä vykonáva úkony súvisiace s riadnym hospodárením s hnutelným a nehnuteľným majetkom obce...zabezpečuje verejnoprospešné služby, najmä nakladanie s komunálnym odpadom a drobným stavebným odpadom, udržiavanie čistoty v obci, **správu a údržbu verejnej zelene** a verejného osvetlenia, zásobovanie vodou, odvádzanie odpadových vôd, nakladanie s odpadovými vodami zo žump a miestnu verejnú dopravu..;

Ak zákon pri úprave pôsobnosti obce neustanovuje, že ide o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce.

Na obec možno zákonom preniesť niektoré úlohy štátnej správy, ak je ich plnenie týmto spôsobom racionálnejšie a efektívnejšie. Obec pri rozhodovaní o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb vo veciach preneseného výkonu štátnej

správy koná podľa zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 5 ods. 1, 2 zákona o obecnom zriadení).

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 81 ods. 1, proti rozhodnutiu o priestupku môže sa odvolať v plnom rozsahu len obvinený z priestupku, a ak ide o mladistvého, v jeho prospech aj jeho zákonný zástupca a orgán starostlivosti o dieťa.

Podľa § 83 ods. 2 návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom možno podať až po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku v správnom konaní.

Podľa ods. 5 pri preskúmaní rozhodnutia o priestupku súdom sa postupuje podľa osobitných predpisov (§ 244 a nasl. OSP).

Ako vyplýva z najnovšej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a v predmetnom prípade nemá najvyšší súd dôvod sa od tejto odchýliť (pozri uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2011, sp. zn. 6 Rks 9/2011 a z 10. októbra 2011, sp. zn. 5 Rks 2/2011, R 87 a 88/2012, ZS NS 5/2012), pri prejednávaní priestupku, aj v konaní o správnom delikte, vystupuje obec v postavení správneho orgánu (nie samosprávneho orgánu), takže má v konaní postavenie správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy, čo vyplýva z ustanovení zákona o priestupkoch.

Konanie orgánov štátu v rozsahu zákona je ústavným príkazom obsiahnutým v ustanovení čl. 2 ods. 2 ústavy. Uvedené ustanovenie súčasne určuje, že konanie orgánu štátu v rozsahu zákona sa musí uskutočňovať aj "spôsobom, ktorý ustanoví zákon". Podobne ako právomoci, tak aj spôsob konania orgánov štátu môže byť upravený len zákonom. Výklad citovaného ustanovenia čl. 2 ods. 2 ústavy a osobitne slovného spojenia „v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“ potvrdzuje, že ústavodarca predpokladal súbežné (súčasné) splnenie oboch príkazov ústavných noriem v nej obsiahnutých. Príkazu ústavnej normy obsiahnutej v ustanovení čl. 2 ods. 2 ústavy preto nezodpovedá konanie orgánu štátu zákonom ustanoveným postupom, ktoré sa neuskutočnilo v rozsahu zákona.

Z uvedenej právnej úpravy teda vyplýva, že rozhodnutie obce o priestupku a o uložení sankcie zaň, treba považovať za individuálny správny akt, vydaný v správnom konaní, ktorým sa zasiahlo do práv a oprávnených záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, ktorý je preskúmateľný súdom v správnom súdnictve podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, a to vzhľadom na právnu úpravu obsiahnutú v zákone o priestupkoch v spojení s právnou úpravou správneho poriadku, až po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov na základe žaloby, postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.).

Uvedenou právnou úpravou prejavil zákonodarca svoju vôľu konať a rozhodnúť vo veciach priestupkov urýchlene a hospodárne v správnom konaní s možnosťou súdneho prieskumu správneho rozhodnutia až po právoplatnom skončení správneho konania. Táto právna úprava zákonom ustanovuje obci v konaní o priestupkoch, postavenie správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy a súčasne vylučuje jej postavenie samosprávneho orgánu.

O odvolaní proti rozhodnutiu obce (starostu obce, primátora obce) o priestupku rozhoduje orgán štátu príslušný podľa osobitných predpisov, a tým je podľa zákona č. 254/2007 Z. z. o zrušení krajských úradov, ktoré o odvolaní rozhodovali do 30. septembra 2007, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Z uvedeného vyplýva, že aj v prípade rozhodnutia mestskej časti hlavného mesta Bratislavy o priestupku, má odvolacie správne konanie prebiehať podľa § 81, § 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. a až právoplatné rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu je preskúmateľné súdom podľa druhej hlavy piatej časti OSP. Odvolacím správnym orgánom v tejto veci je príslušný ústredný orgán štátnej správy v zmysle § 51 a § 89 zákona č. 372/1990 Zb. a § 58 ods. 1 Správneho poriadku. Krajský súd v Bratislave preto nebol príslušný konať a rozhodnúť o opravnom prostriedku navrhovateľa.

Keďže išlo o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, pretože súdnemu preskúmvaciemu konaniu malo predchádzať odvolacie konanie na príslušnom ústrednom orgáne štátnej správy, bolo potrebné napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. a) OSP v spojení s § 104 ods. 1 a § 246c OSP zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci však považoval za potrebné vysloviť sa aj k právnomu záveru krajského súdu, ktorý sa odmietol zaoberať námietkou navrhovateľa, že odporca vydal rozhodnutie po márnom uplynutí prekluzívnej lehoty uvedenej v § 28 ods. 4 zák. č. 377/1990 Zb. s poukazom na to, že táto bola uplatnená až po uplynutí zákonnej 15. dňovej lehoty na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, keďže tento chybný záver považoval odvolací súd za otázku zásadného významu.

Posúdenie začatia plynutia prekluzívnej lehoty pre uloženie sankcie a vyslovenie záveru, či správny orgán vydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote je pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu kľúčové.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že v zmysle ustálenej judikatúry musí súd prihliadať k zániku zodpovednosti za správne delikty *ex officio* (z úradnej povinnosti) bez ohľadu na skutočnosť, či zánik zodpovednosti za správny delikt v podanej žalobe, resp. opravnom prostriedku na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného/odporcu, žalobca/navrhovateľ namietal, alebo nie.

Vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), z Odporúčania výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov 13. februára 1991 (ďalej len „Odporúčanie o správnych sankciách“) ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“, napr. rozsudok *Neumeister v. Rakúsko* z júla 1976), trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb – podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 Odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a správnymi deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a jej zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu

a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa. Zároveň aj v správnom trestaní je nutné rešpektovať základné princípy trestania, medzi ktoré patrí aj princíp *legality* (zákonosti), ktorý je spojený s uplatnením zásady *nullum crimen sine lege - nulla poena sine lege* (žiadny trestný čin bez zákona - žiadny trest bez zákona), z ktorej taktiež vyplýva *neprípustnosť analógie v neprospech páchatel'a*, podobne ako princíp *zákazu retroaktivity*, z ktorého vyplýva aj neprípustnosť výkladu právneho predpisu v neprospech páchatel'a v prípadoch umožňujúcich rozdielny výklad. Tento princíp je zakotvený aj v čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, pričom táto ústavná ochrana sa týka nielen trestného konania, ale je potrebné ju aplikovať aj v konaní o správnych deliktoch. Podmienky trestnej (aj deliktuálnej) zodpovednosti a ukladania sankcií sa nesmú rozširovať prostredníctvom analógie.

Podľa názoru najvyššieho súdu, ktorý sa opiera aj o právny názor Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, začiatok plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty je daný okamžikom vedomosti o skutkových okolnostiach v takom rozsahu, ktorý umožní predbežné právne zhodnotenia, že došlo k porušeniu zákona ako takého. Zistenie porušenia zákona ako začiatok plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty pre uloženie sankcie za správny delikt je potrebné spojiť s objektívnou skutočnosťou, kedy príslušný správny orgán dospel k záveru, že je daný dôvodný predpoklad, že bol porušený zákon (*mutatis mutandis* S 2122 Sb. NSS 10/2010 s. 892, S 2207 Sb. NSS 3/2011 s. 200, rozsudky NS SR vo veciach sp. zn. 2 Sž 2/2011 z 30. januára 2012 a 2 Sž 32/2011 z 15. februára 2010).

Odvolačný súd tiež dáva do pozornosti krajskému súdu, že v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu týkajúcej sa zásady jednotnosti správneho konania, o uložení pokút musí byť rozhodnuté z dôvodu právnej istoty konečným a právoplatným rozhodnutím do uplynutia stanovených lehôt.

Avšak, ako bolo uvedené vyššie, hlavným dôvodom zrušenia rozhodnutia krajského súdu bol § 221 ods. 1 písm. a) OSP, preto bude povinnosťou krajského súdu konanie zastaviť a vec po právoplatnosti postúpiť príslušnému ústrednému orgánu štátnej správy na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd aj o trovách tohto odvolacieho konania v súlade s § 224 ods. 3 OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 22. augusta 2012

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth